Sofie Roubínková: Polarita dobra a zla v *Příkladných povídkách* Sophie de Mello Breyner Andresenové

FF UK 2022, 58 s.

Oponentský posudek na bakalářskou práci

Sofie Roubínková předkládá druhou, upravenou verzi své bakalářské práce věnované povídkové tvorbě Sophie de Mello Breyner Andresenové. Je vidět, že první verzi dělí od druhé velké množství investované práce a zejména v části věnované vlastnímu rozboru povídkových textů je posun vidět na první pohled.

Práce je nadále strukturována do deseti částí, v nichž se Sofie Roubínková postupně zabývá historickým, literárním a biografickým kontextem tvorby Andresenové, zvolenou metodologií a posléze na stranách 26–50 analyzuje tři povídky ze zvoleného souboru.

Výrazné zlepšení je patrné zejména v páté, metodologické, a šesté, analytické, kapitole.

Metodologicky se práce – vedle studie Silvie Špánkové k českému překladu díla – opírá především o přednášky z morální filosofie Erazima Koháka, které dokáže (na rozdíl od první verze práce) s úspěchem aplikovat na analyzovaný literární text. Za drobnou vadu na kráse považuji to, že v oddílu nadepsaném „Práce Clary Rochové“ nalezneme spíše komentáře k Cervantesovým *Příkladným novelám* než popis přístupu portugalské badatelky.

V šesté kapitole, která je jádrem práce, Sofie Roubínková samostatně pročítá tři povídky, a to především se zřetelem k bohaté symbolice Andresenové próz. Ne všude s autorkou souhlasím – například dům podle mého nepatří k představě ráje ani ke starému topu *locus amœnus* –, oceňuji však, že výklad je soudržný a nevyhýbá se interpretačně nejednoznačným momentům díla, jimiž zejména povídka „Cesta“ vskutku oplývá.

Sporné pasáže jsou tak spíš v první, méně revidované části práce. Na s. 10 je například salazarovský převrat z roku 1926 označen termínem revoluce, tamtéž se píše, že salazarovský režim nebyl v přísném slova smyslu fašistická diktatura, ale na s. 14 čteme, že generace prezencistů, debutující roku 1927, se formovala za vojenské diktatury. Nerozumím tomu, co se míní konfrontační literaturou spojenou s Karafiátovou revolucí 1974 (s. 16), a přivítala bych vysvětlení toho, v jakém smyslu vychází tvorba Loba Antunese z opačných pozic než tvorba Saramagova (s. 17).

Někde zůstaly nesrozumitelné formulace („Pomocí ní se dá vysvětlit nejen provenience nejstarší vrstvy jeho syžetů, ale také to, na čem se zakládá internacionální povaha exempel vůbec,“ s. 23), minimálně nepřesné jsou některé překlady uváděných citátů („Novelas Exemplares jsou podle Cervantese nevyhnutelným ukazatelem, který podtrhuje rovnocenné určení textu,“ s. 24), tu a tam se mihne i hrubá chyba (spisovatelky se „zaměřili“, s. 16, „Ďábel v podobě Důležitého muže jej zvyklá,“ s. 34).

Celkově však oceňuji výkon Sofie Roubínkové, domnívám se, že práce splňuje nároky kladené na bakalářskou práci a doporučuji ji hodnotit jako výbornou až velmi dobrou.

V Soběhrdech 29. 8. 2022

Mgr. Šárka Grauová, Ph.D.